

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 13—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον *Εν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. *Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΗΤΟ ΚΑΙΡΟΣ.

Σπογγίζομεν τοὺς ἀποσβεσθέντες ἐκ τῶν δακρῶν ὀφθαλμοὺς ὅσοι ἐθρηνοῦμεν τῆς πατρίδος τὴν ἀδοξίαν. Φαιδρύνωμεν τὴν ὠχρὰν ἐκ τῶν δεινῶν ὄψιν ἡμῶν, οἱ ἀγαθοὶ πολῖται, καὶ ἀναδούμενοι καὶ ταινιούμενοι τὴν κεφαλὴν ἐξέλθωμεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ νέου ὑπουργείου.

Ἦτο καιρὸς πλέον!

Ἡ ἐσωτερικὴ παραλυσία εἶχε φθάσει εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἡ κατασπάθισις τοῦ δημοσίου πλούτου ἐθρεψεν ἐπίφοβον τὴν ἀργίαν, οἱ δὲ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ ἔμπαιγμοι τῆς Ἑλλάδος ἤγον εἰς αὐτοκτονίαν τὸ φιλότιμον ἑλληνικὸν ἔθνος.

Ἦτο ἀναχρονισμὸς ἐν ἔτει σωτηρίῳ **80** νὰ ἐμπαίζωσι τὸν τόπον ἄνθρωποι ζήσαντες καὶ ἀνατραφέντες διὰ τῶν **ἐνταλμάτων**. Ἦτο ἐξευτελιστικὸν πλέον διὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ κυβερνώσιν ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες τὴν ἐλαχίστην ιδέαν διοικήσεως, ἀλλ' ἀνάγοντες τὴν ῥαδιουργίαν εἰς πολιτικὴν ἐπιστήμην. Ἄνθρωποι χονδρὸι χωρικοὶ ἐπὶ τοῦ βήματος νὰ ἐμιλῶσιν αἶψα ὀδόντων φεφλατισμοὺς πολιτικούς δῆθεν, ἐκεῖνοι οἵτινες τὰ πετώματα εἶχον ἀνυψῶσαι ὡς ἐθνικὴν ιδέαν!

Καὶ ἠδύναντο μέχρι τῆς προχθῆς διὰ τῶν συνήθων ταπεινῶν αὐτῶν ἐπιχειρημάτων νὰ κομπάζωσι καὶ μεγαλορρημονῶσιν, ὅτι αὐτοὶ ἄγουσι καὶ φέρουσι τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἀφ' ἧς ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς ἐν μέσῳ πανηγυρικῆς τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης ἐορτῆς ἠκούσθησαν τὰ νέα τῆς ἀληθοῦς πολιτικῆς δόγματα, οἱ ἄνθρωποι τῶν μικρῶν ἐκλογικῶν μηχανογραφιῶν ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσωσιν. Ἐπρεπε νὰ κλείψωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀναυδοὶ καὶ ἐκστατικοὶ ἐνώπιον τοῦ θαυραίου φωτὸς τῶν μεγάλων ἀρχῶν τῆς νέας πολιτικῆς.

Ὁ κ. **Τρικούπης**, ὁ ἀρχηγὸς τῆς καθαρᾶς ἀντιπολι-

τεύσεως, ἀναβιάσας διὰ πρώτην φοράν τὴν ἐν Ἑλλάδι πολιτικὴν εἰς φιλοσοφικὴν ἐπιστήμην κατέδειξεν εἰς τὸ ἔθνος, ὅτι εἶνε ὁ μόνος δυνάμενος νὰ σώσῃ τὴν χρεωκοπημένην Ἑλλάδα. Δὲν εἶπεν αὐτὸς ὅτι ἐπὶ ῥόδων κοιμώμεθα. Δὲν εἶπεν ὅτι ἀναμένομεν ἐπαρχίας. Δὲν εἶπεν ὅτι ἔχομεν πλεόνασμα.

Ἄλλὰ εἶπεν: α' Ἡ Ἑλλάς ἠττήθη ἐσωτερικῶς, ἡ Ἑλλάς ἠττήθη ἐξωτερικῶς. Ἡ Ἑλλάς ἐναυάγησεν. Ἡ Ἑλλάς καταθυθίζεται δυστυχῆς εἰς αἰώνιαν λήθην. Σπεύσατε οἱ ἰγαθοὶ πολῖται εἰς διάσωσίν τῆς. Καταπαύσατε τὴν σπατάλην, ἵνα προλάβητε τὴν χρεωκοπίαν. Ἀναδιοργανώσατε τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν ἵνα προλάβητε τὴν ἀποσύνθεσιν. Καταρτίσατε στρατὸν ἵνα προλάβητε τὰς ἐπερχομένας ἐν Ἀνατολῇ θυέλλας.»

Ἦτο ἐπόμενον τὸ πρόγραμμα τοῦτο νὰ ἐπικρατήσῃ κατὰ τὰς εὐχὰς τοῦ ἔθνους. Ἐν αὐτῷ ὑπῆρχον μεγάλαι ἀλήθειαι, αἵτινες ὡς τάχιστα ἔπρεπε νὰ στεφθῶσι διὰ τῆς πρωθυπουργίας, διδομένης εἰς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὅστις πρὸς μόνον τὸ συμφέρον τῆς πολιτείας ἀποβλέπων προσῆλθε θυσιάζων πάντα προσωπικὸν λόγον εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματός του.

Ὅτε τὸ ἀνωτέρω πρόγραμμα, ἀπηγγέλη ἐν τῇ βουλῇ εἶπομεν:
 α' Ἀπέκτησεν ἡ Ἑλλάς πολιτικὸν ἄνδρα.»
 Νῦν δὲ ὅτε βλέπομεν ἐπὶ τῆς πρωθυπουργικῆς ἑδρας τὸν κ. Τρικούπην ἀναφωνοῦμεν:
 α' Ἀπέκτησεν ἡ Ἑλλάς πρωθυπουργὸν τέλος πάντων.»

Λουκιανός.

ΣΚΗΝΑΙ.

Είνε ανεκδιήγητα ὅσα συνέβησαν κατὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τοῦ νέου ὑπουργείου. Φαντασθῆτε ἔδρα ἀπὸ τετραετίας κατεχομένης ὑπὸ συστήματος διεφθαρμένου!

Ὁ πρωθυπουργὸς κ. **Τρικούπης** μεταβὰς πρῶτον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐξωτερικῶν ἐσταμάτησεν πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ γραφείου του, διότι σωροὶ ἐγγράφων ἐκώλυον τὴν περαιτέρω εἰσοδόν.

— Τί ἀκαταστασία εἶνε αὕτη! ἀνεφώνησε μετ' ἀγγλικῆς ἰδιοτροπίας.

— Εἶνε τὰ ἐγγράφα τῆς Πρεβείκης καὶ Κωνσταντινουπόλεως, ἀπήντησεν ὁ γενικὸς γραμματεὺς, ὅστις τὸν συνάδευε.

— Καὶ ἐκεῖνα ἐκεῖ; καὶ πάλιν ἠρώτησεν.

— Εἶνε οἱ στέφανοι, ἐπανέλαβεν ὁ γενικὸς γραμματεὺς.

— Καθαρίσατε ἀμέσως τὸ δωμάτιον, διέταξεν ὁ κ. πρωθυπουργός, πετάξτε αὐτὰ τὰ πράγματα νὰ μὴ μᾶς περιπαίζουσι οἱ ξένοι.

* *

Κατόπιν ὁ κ. πρωθυπουργός μετέβη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οἰκονομικῶν.

— Οὐρ! μετ' ἀηδίας λέγει καὶ περισφίγγει τοὺς ῥόθωναί του, βρωμᾷ ἐδῶ, βρωμᾷ πολὺ, ἴσάν ψόφια ζῶα.

— Ἐχετε δίκαιον, ὑπολαμβάνει ὁ ἀκολουθῶν αὐτὸν τμηματάρχης, μέσα εἰς τὸ γενικὸν λογιστήριον ἔχουν περσώματα τὰ ὅποια ἐμύρισαν τὸσον καιρὸν.

— Καθαρίσατε ταχέως τὰ γραφεῖα, διατάσσει ὁ κ. Τρικούπης, καὶ ὡς σκεπτόμενος λέγει καθ' ἑαυτόν. «Πῶς ἔζησαν τὸσον καιρὸν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μέσα εἰς αὐτὴν τὴν δυσωδίαν!»

* *

Ἀνάλογα συνέβησαν καὶ εἰς τὰ ἄλλα ὑπουργεῖα. Ὁ κ. Λομβάρδος ἐξεδίωξε χορείαν δημοσιογράφων ἰσταμένων μὲ ἐντάλματα εἰς χεῖρας πρὸς ὑπογραφήν. Ὁ κ. Μαυροκορδάτος δέκα παραμάναις ἐστειλεν εἰς τὸ βρεφοκομεῖον ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας ὅπου ἐζήτησαν νὰ πληρωθοῦν μισθοὺς ὑποτρόφων διὰ τὰ μωρά των. Διετάχθη τέλος πάντων γὰρ νικῆ καθαριότης.

Λουκιανός.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ.

Μᾶς ἔλεγον πῶς χάλασε γιὰ πάντα τὸ καλοῦπι

Ποῦ βγάξ' καλοὺς πρωθυπουργούς.

Μὰ ἦταν ψέμματα, γιατί ἰδέτε τὸν Τρικούπη

Μὲ ἰναρίτους ὑπουργούς;

Σφίγγε.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ Κουλουριώτης συναντᾷ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἕνα, τὸν ὁποῖον νομίζει Ἄλβανόν.

Τοῦ ὁμιλεῖ ἄλβανικά.

Τὸν ὁμιλεῖ καὶ αὐτὸς ἄλβανικά.

Ὁ Κουλουριώτης δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἀπὸ τὰ ἄλβανικά τοῦ ἄλλου.

Καὶ ὁ ἄλλος κουκουῦτσι δὲν καταλαμβάνει ἀπὸ τὰ ἄλβανικά τοῦ Κουλουριώτη.

Καὶ οἱ δύο μαζὺ:

— Δὲν μιλοῦμε βρε ἀδελφε ἑλληνικά, νὰ νοιώσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον;

Συγγαίρομεν τῷ φίλῳ μας Κώστα Μπαλίῳ ἐπὶ ταῖς τόσον εὐδοκίμοις ἐξετάσειν ἃς ἔδωκεν εἰς τὰ φυσικομαθηματικά. Ἦτο ἄριστος καὶ τοῦ ἐπρεπεν: ἄριστα, καὶ ἔλαβεν ἄριστα εἰς ὅλα τὰ εἰδικὰ μαθήματα, ἀλλὰ παρενόησαν τὰ μὴ εἰδικὰ καὶ τοῦ ἔδωκαν λίαν καλῶς.

Τὸ λίαν καλῶς αὐτὸ τὴν ἐπιούσαν τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἰθράχῃ ὑπὸ λίαν καλῆς χοροσπερίδος, ἐν κύκλῳ φίλων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, πάντων εὐξαμένων εἰς τὸν νέον διδάκτορα τελείαν ἐπιστημονικὴν προαγωγὴν καὶ κοινωνικὴν ἀποκατάστασιν.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

τοῦ νέου ὑπουργείου ἦτο ὁ τοῦ κ. **Ἀριστομένου Βαλέττα** εἰς τὴν θέσιν διευθυντοῦ τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας.

Ἡ πράξις αὕτη ἀποτελεῖ τὴν ἀναμορφωτικὴν ἀνατολήν τοῦ νέου ὑπουργείου.

Νομίζει τις ὅτι εἴμεθα ἐν Γαλλίᾳ καὶ ὅτι μετὰ τοὺς ἄνθρώπους τῆς ἀπαισίας 16 Μαΐου ἔρχονται εἰς τὰ πράγματα οἱ δημοκρατικοί.

Ὁ κ. **Βαλέττα** εἶναι ὁ τολμηρὸς ἀντιπολιτευόμενος τῆς παρελθούσης περιόδου τῆς Βουλῆς. Ἐμφορῶθη εἰς τὰς παραδόσεις τοῦ δολιχογυργικῆς κόμματος, ἔχει ἀγνότατον πολιτικὸν παρελθόν, εἶναι ἐκ τῶν ζωηροτέρων ἀντιπροσώπων τῆς γενεᾶς τῆς Μεταπολιτεύσεως καὶ ἔχει θετικὰς ἀρετὰς δι' ὧν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ διαπρέψῃ ἐν τῷ νέῳ σταδίῳ του.

Πρώτην ἴσως φορὰν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, τάσσεται διευθυντὴς ὅστις εἶναι σπλάγγχρον τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ ἡ κρατίστη ἐπομένως ἐγγύησις.

Τὸ ἔργον τοῦ κ. Βαλέττα εἶναι ἐπιπονώτατον ἄλλ' ὄχι καὶ δυσανάλογον πρὸς τὴν ἀκμὴν τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ ὡς καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν δυνάμεων του.

Κύριε Βαλέττα, καλῶς μᾶς ἤλθατε.

BALLADE à M. MESSINEZI.

C' était en somme bête
Sur Jean Messinezi
Sa tête
Comme un point sur un i.

Tête, quel esprit sombre
Promène au bout d' un fil
Dans l' ombre
Ta face et ton profil?

C' est l' ambition qui ronge
Ton grand nez, qui durci
S' allonge
En croissant rétréci.

N' es-tu rien qu' une boule?
Qu' un grand faucheur pas gras
Qui roule
Sans pattes et sans bras?

Qui t' avait d' air gonflée
L' autre jour? Car tu vins
Enflée
Nous assommer en vain.

Et c' était ma foi bête
De voir Messinezi:
C' te tête
Comme un point sur un i.

(Ἐκ τῶν παραλειπομένων τοῦ **Μυσεῖ**.)

Κύριε «Μὴ Χάνεσαι»

Εἶχες δίκαιον τὴν ἔχασα.

Petzali Pacha.

ΚΟΥΔΟΥΝΑΘΗ ΒΙΒΛΟΣ.

Μεσσηνέζης πρὸς Γαριβάλδην.

Στρατηγέ,

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἰταλία εἶναι ἀδελφαὶ ἑμαίμονες· ἡ δευτέρα συνεπλήρωσε τὴν ἐνότητά της καὶ ἔλαβε χιτέραν. Ἡ πρώτη ἔχει εἰσέτι ἀσπαιρούσας ὑπὸ δεσμὰ ἀδελφίας. Ἐρχομεν ἀνάγκην τῶν συμπαθειῶν τοῦ λαοῦ, ὄχι τῶν κυβερνήσεων. Ἀδιαφοροῦμεν διὰ τὰς κυβερνήσεις ὅν εἶναι καθ' ἡμῶν· ἡμεῖς θέλομεν τοὺς λαοὺς ὑπὲρ ἡμῶν. Καὶ εἰ αὐτοὶ μεθ' ἡμῶν, οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

Χαῖρε.

Ὁ ἀδελφός σου
Μεσσηνέζης.

Ἀδελφε,

Μὲ ἐν τῶν ἀτμοπλοίων τῆς εταιρίας Φλόριο Σοὶ ἀποστέλλω δλόκληρον κάβρικο ἰταλικῶν συμπαθειῶν. Εἶναι γνήσια συμπαθία τοῦ ἰταλικοῦ λαοῦ· δὲν ὑπάρχει οὔτε δράμι κυβερνητικῆς συμπαθείας. Γράψε μου ἂν θέλῃς καὶ κανὲν ἄλλο φάρμακον.

Υ. Γ. Θὰ παραλάβῃς καὶ ἐν κασονάκι μακαρόνια τῆς Νεαπόλεως καὶ τυρὶ παρμεδζάνης.

Ὁλος σὸς
Γαριβάλδης.

Μεσσηνέζης πρὸς Γαμβέττα.

Ἐξοχε πολῖτα,

Ἡ μόνη ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ ζωηρὰ πρὸς ἡμᾶς συμπάθεια τοῦ μεγάλου γαλλικοῦ ἔθνους. Βίς τὴν γαλλικὴν ἐπανάστασιν ὀφείλετε τὸ ἔργον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας, ἐκ τῆς Γαλλίας θὰ ἐπέλθῃ καὶ πάλιν πνοή τις ἐπιδοθητικὴ, ἐκείθεν δυνάμεθα νὰ ἐλπίσωμεν χεῖρα ἀρωγόν. Αἱ μόναι δυνατόι εἰς τὸν ἐλλητισμὸν συμμαχίαι εἶναι αἱ συμμαχίαι τῶν συμπαθειῶν τῶν λαῶν (*).

Χαῖρε.

Μεσσηνέζης.

Υ. Γ. Θέλετε χιτεράνους; Πῶς; Νὰ σᾶς στείλω ὄσους θέλετε.

Ὁ αὐτός.

Πολῖτα,

Ἐζήτησα νὰ εὐρω τὴν Κυρὰ Συμπάθειαν τῆς ὁποίας τὴν συμμαχίαν ἐζήτησας διὰ νὰ κλείσω συνθήκην συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἐκαμα ἄνω κάτω τὸ Παρίσι διὰ νὰ τὴν εὐρω, δὲν τὴν πῦρα πουθενά. Ἄμα τὴν εὐρω, μὴν ἀμφιβέλλῃς ὅτι θὰ κλείσω ἀμέσως συμμαχίαν, τὴν δὲ συνθήκην θὰ παραλάβῃς συστημένην διὰ τοῦ ταχυδρομείου.

Βίς τὰς διαταγὰς σας

Γαμβέττα.

Υ. Γ. Παράλαβε ἐκ τοῦ τελωνείου ἕνα βάζο μουστάρ-

(*) Ἐκ τῶν στενογραφημένων πρακτικῶν.

δας. Περί των χητεράνων θά σās γράψω προσεχώς, αν δύναται να γίνη χρήσις τις αυτών εις τό εμπόριον των Παρισίων.

Ο αυτός.

(Επεται συνέχεια της Βίβλου)

ΔΑΡΒΙΝ—ΛΑΤΑΣ.

Η επιστημονική μεγαλοφυΐα του αιώνου είναι ο Άγγλος Δάρβιν. Είναι ο μέγας αναστατής οστις όμως εγένετο κυβερνησις. Τό καθεστώς είναι δαρβινικόν καθεστώς: συνωμόται δέ — αλλά άλλά Fille de Madame Angot συνωμόται — είναι οι αντιδοξούντες πρὸς τās αληθείας του Δάρβιν.

Ο δαρβινισμός, άνευ του όποιου σήμερον ούδεμία πράγματι επιστήμη δύναται να εξηγηθῆ, ἦτο εις ἡμās σχεδόν άγνωστος, τουθ' όπερ ἦτο σημειον των βαρβάρων καιρών μας. Έάν Ευρωπαίος τις εισήρχετο εις τās διαφορούς του Πανεπιστημίου μας σχολάς θά ενόμιζεν ότι όνειρώττει: διότι θά μετεφέρετο εις κόσμον του 1850, του όποιου ως Ατλαντες είναι ο φίλιππος Ιωάννου, ο Βενιζέλος, ο Πάλλης και οι συνάδελφοί των.

Την φοβερήν ταύτην έλλειψιν ήθέλησε να αναπληρώσῃ ο καθηγητής κ. Ζωχιός, αρζάμενος σειράν μαθημάτων περι της θεωρίας του Δάρβιν από του άμφιθεάτρου του Χημείου. Η νεολαία διψώσα μάθησιν καθ' όμιλους σπεύδει άκρωμένη αληθειών, άνευ των όποιων πάσα επιστημονική κατάρτισις, ού μόνον παρά τοις Ιατροίς, αλλά και τοις νομικοίς και τοις φιλοσόφοις, είναι αδύνατος.

*

Συνείθισαν οι θεολόγοι άμα άκούουν αλήθειαν επιστημονικήν περι κόσμου, περι ανθρώπου, περι ζώων, άλλην παρά την ποιητικήν κοσμογονίαν της Γραφῆς, να άφρίζουν. Νομίζουν ότι ή επιστήμη είναι καμμία γυναίκα ητις θά τους πάρῃ τό ψωμί από τό στόμα. Και προτιμούν τό ψωμί από την γυναίκα. Οι μωροί!

Την φορὴν ταύτην εξηγήρη εκ μερους των θεολογούτων ο Ιεροκλήρξ Λάτας, οστις την παρελθούσαν Κυριακήν έκαμε διασκεδαστικώτατην όμιλίαν από του άμβωνος του Αγίου Γεωργίου.

Ο κ. Λάτας έπεκαλέσθη εις βοήθειάν του διάφορα ζώα, όπως αυτά μιλήσουν αν είναι δυνατόν να όμοιάζῃ πρὸς αυτά ο άνθρωπος. Ο ρήτωρ δέν ήθέλησε να περιορισθῆ εις εαυτόν.

Θέλεις λοιπόν, έλεγε, χριστιανέ, να παραδεχθῆς ως πρώτον εξαδελφόν σου τον όνον, ως δευτερον τον σκύλον και ως τρίτον τον χοίρον;

Ηθίκει δέ ούτω τās εξαδέλφας του ανθρώπου, και την δικαιοσύνην ταύτην έσπεύσαμεν να επανορθώσωμεν ημείς, αποστείλαντες εις την κατοικίαν του κ. Λάτα ως πρώτην του εξαδέλφην μιαν καμήλαν, ως δευτέραν μιαν φοράδα και ως τρίτην μιαν γουρουναν. Έλπίζομεν ότι το άνθος του ωραίου φύλου των ζώων θέλει τύχει ευνοϊκής υποδοχής παρά τῷ κ. Ιεροκλήρξ.

*

Και ένῳ ένηρχολείτο με την πεμνήν του ανθρώπου γενεαλογίαν επέβαλλεν ο ίδιος τάξιν εις τό άκροατήριόν του. Μην άνησυχῆτε, μη ψιθυρίζετε διόλου, ταιμουδιά... διότι είμαι νευρικός.

Την ώραν εκείνην εις ευσεβῆς αποκοιμηθείς ακριβώς κάτω του άμβωνος έροχάλιζεν τόσον δυνατά, ως να ήθελε να επικυρώσῃ την θεωρίαν του Δάρβιν.

— Ποιό ζῶον ροχαλίζει; έρωτᾷ ο Ιεροκλήρξ.
— Άνθρωπος είναι, άνθρωπος, φωνάζει τό άκροατήριον.

*

Τό παράστημα του Ιεροκλήρξος ἦτο όσον οίον τε μεγαλοπρεπές.

Επί του άριστερου μαστου του ηκτινοβόλει μία χρυσῆ άλυσος, ἦν προσεπάθει πάντοτε να επιδεικνύῃ, άγνοούμεν τί ρητορικόν αποτέλεσμα επιδιώκων.

Τās χείρας δέ τās είχε πάντοτε εις της τσέπαις του άνακινών και σπασμοδικῶς περιστρέφων αυτάς, αναλόγως των διαφόρων εξάψεων και πτώσεων του λόγου του.

Κάνει βέβαια δέν είχε τό δικαίωμα να τον έρωτήσῃ: — Τί ήθελες τὰ χέρια σ' της τσέπαις; Ε; Τί γύρευες εκεί;

Και μεταχειριζόμενος τὰ ιδιάζοντα αυτῷ ρητορικά σχήματα, δι' όν εκφράζει τό πρᾶγμα αυτό, τό όποιον ζητεῖ να παραστήσῃ:

— Τό βγάζω, κύριοι, τό βγάζω κ' εγώ, έλεγε, δεικνύων τό βράσον του, ένῳ αἱ χείρες σπασμοδικῶς έκινούντο εις της τσέπαις.

Τότε μόνον τό άκροατήριον κατελήφθη δέν ξεύρομεν υπό ποίου φόβου και οι ψιθυροί και ο θόρυθος όλος καθυσάχασαν.

Και εις τὰ θεωρεία των γυναικῶν επίσης πολλῶς έβασίλευε φόβος.

*

Και εξηκολούθει να Ιστορῆ πῶς εγεννήθη ή περι καταγωγῆς του ανθρώπου θεωρία του Δάρβιν.

Έν τῷ μεταξύ τούτῳ από του γυναικωνίτου εν βρέφος εκλαυθμύριζεν.

— Τί είναι αυτό; Τί είναι αυτό, βροντᾷ από του άμβωνος ο Λάτας. Όποια έχει παιδί, να τό πετάξῃ έξω. Σās λέγω είμαι νευρικός.

*

Τό μέρος τουτο του λόγου διεγειρεί εις τό ευσεβῆς άκροατήριον γέλωτας και καγχασμούς. Ο ναός όλος έγέλα.

Ο Ιεροκλήρξ κτυπᾷ τον γρόνον του επί του άμβωνος και με φωνήν βαρυτόνου:

— Μη γελάτε! λέγει, πρέπει να κλαίτε!

*

Τους γέλωτας όμως διεδέχθησαν ψιθυρισμοί, μορφασμοί, σαρκασμοί, επικρίσεις.

Ο Ιεροκλήρξ καταφεύγει εις τό ύψιστον επιχειρημά του όπως κεραυνώσῃ τους άπίστους.

— Μη νομίζετε, λέγει, ότι όμιλῶ εξ επαγγέλματος. Δέν έρχομαι εδώ, όχι, ως εισαγγελεύς του Θεου. Έάν ή φιλοσοφία καταρρίψῃ τον θεόν, τότε και εγώ παρουσιάζομαι με πανταλόγια και φοκόλ.

*

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΚΑ.

(Ιδιαίτερα αντιπαρσις).

Κύριε Μη Χάνεσαι,

Μεταξύ Αθηνών και Κωνσταντινουπόλεως ύπάρχει τοιούτος βαθμός συγγενείας, ώστε δέν επιτρέπεται εις τās Αθήνας να μην έρωτοϋν κάποτε περι της ύγείας της πόλεως μας.

Είς τό παράθυρόν των δταν βγαίνουν αἱ Αθήναι δια ποίαν άλλην γειτόνισσαν ενδιαφέρονται ή δια την Κωνσταντινούπολιν, ἦς τό λευκόν ως χανουμισσης πρόσωπον προσπαθουν να διδδουν δια του δικτυωτου της τελευταίας.

Δι' τελειότεραι κυράτσαι δέν θ' άπετέλουν τόσον κωμικόν διάλογον, οίος θά έλάμβανε χώραν αν ποτε αἱ Αθήναι από τον εκ πεντελικού εξώστην των και ή Κωνσταντινούπολις από τό χρωματισμένον σαχνισί της, πρῶναι και αἱ δύο, ακτένιστοι, με φακιόλι ή μία, με γιασμάκι ή άλλη, ήρχιζον να τὰ λέγε, κατά την μεθυστικήν του γυναικειου φύλου εκφρασιν: διότι τό να τὰ λέγε των Κυριών Ισοδυναμεί πρὸς τό: να πιούμε των άνδρων.

Δι' εκάτεραν βεβαίως ή πρώτη στροφή της Κεράτσαις του χρυσοϋ Τανταλίδου θά έπαιρνε και θά έδιδε. Την ένθυμισθε:

Η κεράτσα Κρουσταλλείνια έχει γνῶσι σάν κουκούτσι
Και μιὰ γλώσσα σάν παπούτσι.

Και όταν κάμην να λαλήση φαναριώτικα καμπόσα,
Ω! να διητε τότε πνεύμα! ω να διητε τότε γλώσσα.

Πάτα, πάτα, πάτα, πάτα,

Χίλια λόγια της τρεχάτα.

Τόν διάλογον αυτόν θά σηκωθῶ επιτήδες κάνένα πρωτὶ να τον άκούσω και να σās τον στείλω τηλεγραφικῶς.

*

Τώρα θά περιμένητε ίσως καμμίαν περιγραφὴν των Σταυροδρομικῶν άπόκρεῶ μας. Αλλ' ημείς εδώ εἴμεθα άνθρωποι της προόδου, όχι των τύπων, ως σεις: πολλήν ύπόληψιν δέν έχομεν εις τον Καζαμίαν έορτάζομεν όδταν θέλωμεν και όπως θέλομεν. Διά τās άπόκρεῶ μας κυρίως οϋτε Τριωδίου είχομεν ανάγκην, οϋτε προσωπείων, οϋτε χορών. Απόκρεῶ είχε πρώτα πρώτα ο άτμοσφαιρικὸς καιρός: άπόκρεῶ είχαν τὰ νομίσματά μας: άπόκρεῶ έχουν αἱ διπλωματικά μας σχέσεις: άπόκρεῶ έχει όλη ή κοινωνία μας.

Σεις εκεί χοροπηδάτε νυχθημερόν και μας άπεκνάματε με τās άτελευταίους περιγραφάς σας των χορών: δέν σās νομίζαμε τόσο ξιππασμένους: θά τό απαιτοϋν όμως αἱ Αθηναίκα και... la femme oblige.

Χορούς εδώ, με σάλτα μάλιστα ούρανομήκη και κανκάν άσελγέστατα, έδιδον ήμερησίως τὰ... νομίσματά μας. Χάρτινα, χαλκᾶ και μεταλλικά άνέβαινον και κατέβαινον, ώσει επρόκειντο άγῶνες αναρρίχσεως επί Ιστοϋ. Ένόμιζες ότι εξετίθεντο εις πλειοδοσίαν. Τό μεταλλικόν από 130 δια του Ούνα βόλτα του Έβραίου έφθασεν εις τὰ 250. Διατί ἦτο 130 και πῶς έγινε 250; Αϋτὰ τὰ μυστήρια οϋδέ οι άλχημικοί του μεσαιῶνος τὰ κατείχον.

*

Τό ύβρεολόγιον του κ. Λάτα κατά του κ. Ζωχιου, του επιστήμονος, οστις οϋδέν άλλο πράττει ή να μεταδίδῃ γνώσεις θετικῶν επιστημών εις τους φοιτητάς, γνώσεις αἱ όποιαι ένόσφ βασιζονται επί πραγμάτων και πειραμάτων υπό μυρίων Λατῶν δέν αναιροϋνται, τουναντίον ο κατά των πραγμάτων πόλεμος του Λάτα άποδεικνύει αυτόν ως Ιεροκλήρξκα του ψεύδους, όχι της αληθείας, τό ύβρεολόγιον λέγομεν του γηραροϋ Ιεροκλήρξος ἦτο Καλλιφορνία δλόκληρος.

— Άνθρωποι, έββά, ακριτοι, κακοήθεις, μωροί, και με συγχωρείτε διότι δια τοιούτων λέξεων μιάνω τον Ιερόν αυτόν άμβωνα, άνθρωποι, λέγω, αίσχροί, άνήθικοι, διαφθαμμένοι και ζητῶ συγγνώμην διότι όμιλῶ οϋτω πως, αλλά κύριοι είμαι εξωργισμένους, είμαι άγανακτησημένους, είμαι έρεθισμένους.

Και τὰ χέρια εξηκολούθουν να κρύπτωνται έντός τσεπῶν.

*

Έθαυμάσθη δι' επίσης ο κ. Λάτας και όταν εισήγαγε την απ' άμβωνος ρεκλάμαν, ἦτοι ότε αντικατέστησε τον άμβωνα εις την τετάρτην σελίδα των έφημερίδων.

— Περι τούτων πάντων, έλεγε, έγραψα εγώ και τό Σύγγραμμά μου εύρίσκεται εις τό Βιβλιοπωλείον του κ. Νάκη, δδός Αιόλου, αριθμ. 52. Έκει δύνασθε να τό αγοράσθε, εύωνο μάλιστα, διότι εγώ δέν έννοῶ να κερδίσω. Σπεύσατε λοιπόν εις τό Βιβλιοπωλείον του κ. Νάκη.

Φαντασθήτε αυριον να όμιλῇ κατά πολυτελείας ο κ. Λάτας και να παρεμβάλλῃ τὰ εξῆς: εν τῷ λόγῳ του:

— Μην αγοράζετε τās εσθητάς σας από τό εμπορικόν του Τσάτσου, διότι εκεί θά εύρητε όλο πολυτελῆ ύφάσματα, αγοράζετε από τό Έμπορικόν του κ. Στάκου, οστις έχει εφθηνὰ μεταξωτὰ και τούττια άπλά και κόσμια.

*

Ο κ. Ζωχιός πρέπει να χαίρῃ διότι τοιούτον εξ όλου του κλήρου εύρεν αντίπαλον, οστις κινεί τον γέλωτα και των άπλουστέρων.

Νομίζομεν ότι ή θρησκεία δέν έχει τίποτε κοινόν μετα της επιστήμης και αν θέλῃ ο κύριος Λάτας να αναίρεση τον Δάρβιν, όρείλει να σπουδάσῃ πρώτον φυσικᾶς επιστήμας, ανθρωπολογίαν και βιολογίαν, διότι τὰ επιστημονικά μόνον επιστημονικῶς συζητοϋνται.

Ο δέ άμβων, από του όποιου δέον να διδάσκηται αποκλειστικῶς και μόνον άγνή χριστιανική ήθική, οϋδέν κοινόν έχει μετα της επιστήμης.

Καλεδάν.

ΜΟΤΤΟ.

Η ποίησις του Παράσχου είναι ποτήριον ύδατος θολου, του όποιου τό άνω μέρος κατεστάλαξε και είναι διαυγές ως κρύσταλλος, τό δέ άλλο είναι... Χώμα.

Καλεδάν.

Ἄθηναι καὶ Κωνσταντινούπολις δὲν πηγαίνουν χέρι μὲ χέρι μόνον ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴν, ὡς Διληγιάννης καὶ Σάββα πασσαῖ περιπλέγδην κρατούμενοι ἐν τῷ λεγομένῳ τουρκο-ελληνικῷ ζήτηματι· ἀλλὰ καὶ ὁ οὐρανὸς τῆς Σταμπούλ καὶ ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς, μασκαράδες ἔγιναν καὶ αὐτοί.

Ὁ πολυτελέστερος μασκαρᾶς τὰς τελευταίας ἡμέρας τῶν ἀπόκρεω μας ἦτο ὁ καιρὸς, παρουσιασθεὶς μὲ δόμινον Δεκεμβρίου. Πολυτελέστερος, διότι δὲν ἐμασκαρεύθη μόνον αὐτὸς, ἀλλ' ἐμασκαρεύσαν ὅλους ἡμᾶς, ὡς νὰ εἶχομεν ἀποκρηάτικο κοινοδικιὸν σύστημα, τὸ δὲ ἰδιόρρυθμον εἶχε καταργηθῆ.

Χωρὶς νὰ θέλωμεν, ἐγενόμεθα ὅλοι ῥωσικῆς πολιτικῆς ἐνόμιζες ὅτι ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἦτο καὶ εἰς μικρὸς Μαχμούτ Νεδίν. Τὴν κυριακὴν τῆς ἀπόκρεω ὅλοι ἐφέρομεν ἐνδύματα παλιὰτα καὶ εἶχομεν τὸ πρόσωπον ἀλευρωμένον. Δὲν διέκρινας τὸν γέροντα ἀπὸ τοῦ νέου. Λευκογένειοι, λευκοπόωγνοι, λευκοβλέφαροι, λευκομύστακες. Ἐκαστος ἐξ ἡμῶν παρῖστα τὸν Μπάρμπα Χειμῶνα, ὅπως τὸν λέγουν καὶ ὅπως τὸν ζωγραφοῦν οἱ Ἄγγλοι.

Πρώτην φορὰν αἱ Κυρίαί μας διὰ νὰ ἔβγουν ἔξω δὲν ἐπλησίασαν τὴν ριζόκονιν των, διότι ὁ καλὸς θεὸς ἐφρόντιζε διὰ τὴν τοαλέτταν καὶ τὸ ἀσπρισμὰ των.

* *

Ἀφίνω τὰς σκηνὰς τὰς ἐπὶ τῶν ὀλισθηρῶν δρόμων τῆς Μεγάλης ὁδοῦ τοῦ Πέρα. Αἱ κυρίαί ἦσαν διὰ νὰ τὰς κλαίη κανεῖς. Κάθε δέκα βήματα κ' ἐπιπτον, αὐταὶ αἱ ὅποιαι διόλου δὲν εἶναι συνειθισμέναι νὰ πίπτουν. Ὁ ἠρωϊσμὸς ἀπὸ τῶν ἀπογόνων τῶν Σουλτατισσῶν Ἀθηναίων μετέπεσαν εἰς τὰς μαλθακὰς Κωνσταντινουπολίτιδας, τὴν ὡς γτο.μαῦν γεμάτην Ἀρμενίαν, τὴν πλήρη πυρὸς καὶ χειροποιήτου κάλλους Μιγάδα (Λεβαντίνην) καὶ τὴν αἰθεροβάμουνα Περῶτιδα. Διότι ἐκεῖναι ἂν πίπτωσι χορεύουσαι εἰς τὰ κηρωτὰ παρκέτα τοῦ κ. Σερπιέρη ἢ τοῦ κ. Ρικᾶκη, καὶ γίνεται λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας, αὐταὶ πίπτουσιν ἐπὶ τῶν σκληρῶν δρόμων, οἷτινες εἰς τὴν ἐπαφὴν τοιοῦτων θεῶν σωματίων μένουσιν ψυχροὶ οἱ σκληροὶ καὶ ὅμως δὲν γίνεται λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Καὶ ἔπειτα ἔρχεται ἡ κακία τῶν ἀνδρῶν. Καθεὶς ἐξ ἡμῶν ὅσον δῆποτε καὶ ἂν εἶχεν εὐσπλαγγχον τὴν καρδίαν ἠύχετο καὶ τὴν πτώσιν τῆς πρώτης τυχούσης ὡραίας, ἦν συνήντα, διὰ νὰ μεταβληθῆ ἀμέσως εἰς ἀπὸ μηχανῆς θεὸν, νὰ γίνῃ ἱππότης, νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῆ, νὰ βάλῃ σημάδι εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἡ περιπαθὴς ἐγένετο σκηνή, καὶ ὅταν ἐκεῖθεν διέρχεται νὰ κρυφοψιθυρίζῃ μόνος του ὡς κλαυστικὴ ἰτέα :

Ἐδῶ τῆς πρωτοβραχίαι τὸ χέρι της μιὰ ἡμέρα.

Καὶ νὰ λυπῆται διότι ἡ χειραψία ἐκείνη δὲν εἶχεν ὡς ὁμοιοκαταληξίαν τὸ φίλημα, διὰ νὰ μπορῆ νὰ συμπληρώσῃ τὸν στίχον :

Τὸ πρῶτό μας τὸ φίλημα ἐδόσαμ' ἐκεῖ πέρα.

Ἡκούσα ἕνα ἀπὸ τῆς τάξεως αὐτῆς τοὺς δζέντλεμαν, τὸν τολμηρότερον ὄλον, ἀφοῦ ἐδοήθησε νὰ ἐγερθῆ τὴν ἐκ τῶν χιόνων ἐν πολλοῖς ὀλισθημασι περιπεσοῦσαν γυνήν, νὰ τῆς λέγῃ :

— Κυρία μου μὴν ἀφίστε τὸν βραχίονα μου, ὥστε ἂν πέσητε πάλι νὰ πέσουμε μαζύ.

— Ὁὐ εἶναι ἐλαφρυντικώτερα ἢ πτώσις μου, ἀπάντησεν ἐκείνη, ἂν πέσω μόνη μου.

* *

Κωμικώτεροι ὅμως ἦσαν αἱ πτώσεις ἐπὶ πτώσεων, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀριθμητικῆς τινος πράξεως.

Περαῖα κατέβαινε μετ' εὐλαβείας τὸν παρὰ τὸ Hôtel d'Angleterre κατήφορον. Περαῖος κατέβαινε τὸν αὐτὸν κατήφορον. Πίπτει τὸ πρῶτον σῶμα. Πίπτει καὶ τὸ δεύτερον ἐπὶ τοῦ πρώτου.

— Ὡ! λέγει ἡ Κυρία, στενάζουσα ὑπὸ τὸ ἀνδρικὸν βάρος, γενήκαμε δύο.

— Ὅχι, ἀπαντᾷ εὐφυῆς Περαῖος, μία ἢ μία κάνει μία. Καὶ ὑπὸ κρῦα γέλοια ἐσηκώθησαν καὶ οἱ δύο.

* *

Τὰ εὐφυῆ παίγνια τὰ ὅποια μᾶς ἔκαμεν ὁ καιρὸς εἶναι ἀνεκδιήγητα. Ἐδῶ ἂν γραφῆ μυθιστόρημα πρωτότυπον, μόνος ὁ χειμῶν μπορεῖ νὰ εἶναι ἦρος δέκα τόμων.

Τὸ ἄλλο Σάββατον, τὸ ἀτμόπλοιο τῶν νήσων φέρον ἐπιβάτας διὰ τὸν χορὸν τοῦ Βασιλειάδου, ὡς καὶ τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν ὄρχήστραν μουσικοῦς, μὴ δυνηθὲν νὰ προσαράξῃ εἰς Χάλκην ἔμεινεν εἰς Χαρταλιμῆν. Οἱ πονηροὶ νησιῶται δὲν δυσηρεστήθησαν πολὺ· ἀλλ' οἱ ἀγαθοὶ Χαρταλιμιῶται κατεταράχθησαν καὶ πρῶτον πάντων ἔσπευσαν οἱ ἄνδρες νὰ κλείσουν ἐρημητικῶς τὰς γυναϊκάς των. Ἐπειτα δὲ ἐξῆλθον ὅλοι καὶ ἐξ ἐνστίκτου ἀντέγραψαν τὴν νοστιμωτέραν σκηνὴν τῶν Ἀηστῶν, ὠθοῦντες τοὺς Χαλκηνούς πρὸς τὸ ἀτμόπλοιο, ὅπως ἡ συμμορία τοῦ Φαλσακαπᾶ ὠθεῖ τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν κουζίαν.

* *

Ἐχομεν ἐδῶ καὶ τὸν ἐθνικὸν σας ποιητὴν, ὁ ὅποιος παραδόξως πως εἶναι κάλλιστα εἰς τὴν ὑγείαν του. Τρώγει, πίνει, διασκεδάζει, καὶ ἡ δουλειὰ του πάνε καλοῦταικα. Ἡ **Ξενητεία** ἐδῶ δὲν τοῦ φαίνεται οὔτε βουβὴ ματιὰ οὔτε ὀχελᾶ σ' τὸ προσκεφάλι. Μετὰ τὸ φεβερὸν ἐκεῖνο ποίημα ἐνόμιζα ὅτι θὰ συναντήσω εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Πέρα τὸν Παράσχον ἄλλον Ὁρέστην καταδιωκόμενον ὑπὸ τῶν Εὐμενίδων, σχεδὸν παράφροννα. Βύτυχως ἴσω; εἶναι καλλίτερα ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς ὅποιαις ὄψεσθαι τὰς ἀνησύχους, τραγουδήσας ἀπὸ τοῦ Περνασσοῦ :

Θαῖρῶ πῶς εἶναι τάφος μου αὐτὸ ἐδῶ τὸ βῆμα
Πῶς φίλους ἀποχαιρετῶ πρὶν κοιμηθῶ σ' τὸ μνημα·

Δύναμαι νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι κοιμᾶται ἐπὶ μαλακῶν στρωμνῶν, ἡδὺ βαυκαλιζόμενος πάντοτε ὑπὸ χρυσοῦν ὀνειρών.

Μόνον περὶ τῆς ποιητικῆς του φαντασίας ἐρωτηθεὶς εἶπει— Αὐτὴ ἐπάγωσεν ἐδῶ ἐν Κωνσταντινουπόλει.
— Φαίνεται, τοῦ ἀπάντησεν εἰς, ὅτι θὰ κάμνετε κατὰ τὴν ἔρησον εἰς τὰ παγατά.

Ἄνεμοστρόβιλος,

Νεώτερα.

Ἄ! τοῦ θαύματος! ὁ Βερναρδάκης ἐκαρποφόρησεν. Ἄκόμεν δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ ἄρθρον του δι' οὗ κατήργει σχολεῖα, γράμματα καὶ συλλόγους ὡς ἄλλος Ἀμοῦρ ὅστις κατὰ τὴν παράδοσιν ἔκαυσε τὴν βιβλιοθήκην Ἀλεξανδρείας, συνίστα δὲ εἰς τὸ ἔθνος τὰ ὄπλα καὶ τὴν γυμναστικὴν, καὶ ἰδοὺ ἐν μέσῳ ἡμῶν ἀκόμεν εἰς Σύλλογος—μὴν τρομάζετε!—**γυμναστικῶς**. Τῷ εὐχόμεθα βιωσιμότητα, μολονότι πολὺ φοβοῦμεθα μήπως γεννηθεὶς μὲ τὰ χιόνια *λευσῆ* μὲ τοὺς πάγους.

Ὁ συλλαβῶν τὴν πρωτοβουλίαν κ. Στάγκαλης τί καλὰ θὰ ἔκαμεν ἐὰν τὸν συνίστα πρὸ τοῦ χειμῶνος, ὅπως μᾶς ἐξασκῆσῃ καὶ εἰς τὰς παγοδρομίας, ἵνα μὴ πίπτωμεν ἐπὶ τῶν τηκομένων χιόνων.

Ἀλλὰ καὶ οὕτω τὸν εὐχαριστοῦμεν, διότι θὰ μᾶς ἐξασκῆσῃ βεβαίως νὰ διερχόμεθα ἀκινδύνως τὰ ὄρη καὶ τὰς λίμνας τῶν ὀδῶν μας.

* *

Ἀπέθανε ἡ **Χλωρὶς** Χρηστίδου, γεννηθεῖσα τῇ 1ῃ Ἰανουαρίου τοῦ 1879.

Ἦτο ἀμαρτία νὰ πεθάνῃ, διότι δὲν ἦτο κακὸ κορίτσι, ἔν καὶ δὲν εἶχε πολλοὺς κορτεζάνους.

* *

Τὸν θάνατον αὐτῆς ἠκολούθησαν καὶ αἱ μόλις γεννηθεῖσαι **Ἦο ἀδελφαί** τῆς.

Εὐχόμεθα καὶ εἰς τὰς τρεῖς ἀνάστασιν ἐκ νεκρῶν καὶ ζῶν τοῦ μέλλοντος.

* *

Καὶ πάλιν χιονίζει. Ὁ Στάγκαλης θὰ χρησιμεύσῃ καθὼς φαίνεται καὶ πρὸς θέρμανσιν.

Ὁ αὐτὸς

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Διάλογος ἐνθαῦροντικὸς γάμου :

— Ἐγὼ τρεῖς χιλιάδες φράγκα τὸν μῆνα καὶ δὲν μπορῶ νὰ φέρω μαζύ τῆς δύο ἀκραις.

— Περὶεργον, ἐγὼ διαθέτω τὸ τρίτον τῶν προσόδων σου καὶ ἐν τούτοις τὰ καταφέρνω περίφημα.

— Διάβολε! τὸ καταλαμβάνω, εἶσαι ἔγγαμος.

Δύο γειτόνισσαι ἐμάλοναν εἰς τὸ ψυρῆ.

— Νὰ σὲ πῶ, λέγει ἡ μία, εἶσαι μία βρωμά.

— Καὶ σὺ τί εἶσαι;

— Ἐγὼ εἶμαι μία ἄλλη.

Μεταξὺ δύο δεσποινῶν τοῦ Ἄϊ Ἀαῖρ, τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν.

— Πῶς δὲν διάβασες τὸ σημερινὸ «Μὴ Χάνεσαι».

— Ἄ! τῶκρυφα νὰ τὸ διαβάσω τὸ Πάσχά· δὲν εἶναι διόλου νηρητήσιμο.

INTIMITES.

I

Elle viendra ce soir; elle me l' a promis.

Tout est bien prêt. Je viens d' éloigner mes amis,

De brûler des parfums, d' allumer les bougies

Et de jeter au feu les fades élégies

Que j' ai faites alors qu' elle ne venait pas;

Et j' attends. Tout à l' heure elle viendra. Son pas

Rententira, léger comme un pas de gazelle,

Et déjà ce seul bruit me paiera de mon zèle.

Elle entrera, troublée et voilant sa pâleur

Nous nous prendrons la main, et la douce chaleur

De la chambre fera sentir bon sa toilette.

O les premiers baisers à travers la voilette!

II

C' est lâche! J' aurais dû me fâcher, j' aurais dû

Lui dire ce que c' est qu' un bonheur attendu

Si longtemps et qui manque, et qu' une nuit pareille

Qu' on passe l' œil fixé sur l' horloge et l' oreille

Tendue au moindre bruit vague de l' escalier.

C' est lâche! J' aurais dû me faire supplier,

Avoir à pardonner la faute qu' on avoue,

Et boire en un baiser ses larmes sur sa joue.

Mais elle avait un air si tranquille et si doux

Qu' en la voyant je suis tombé sur les genoux;

Et, me cachant le front dans les plis de sa jupe,

J' ai savouré longtemps la douceur d' être dupe.

Je n' ai pas exigé de larmes ni d' aveux,

Car ses petites mains jouaient dans mes cheveux

Tandis que ses deux bras m' enlaçaient de leur chaîne,

D' avance j' absolvais la trahison prochaine,

Et, vil esclave heureux de reprendre ses fers,

J' ai demandé pardon des maux que j' ai soufferts.

François Coppée.

ΤΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΑ.

Φίλε κύριε «**Μή Χάνεσαι**»,

Ἐπεθύμουν, κατὰ τὸν διπλωμάτην *) εἶπειν, ἐπεθύμουν νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως σᾶς γίνῃ δυνατόν νὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς παρατηρήσω, ὅτι λησμονεῖτε προτεραιότητας, οὐδὲ σέβεσθε κεκτημένα δικαιώματα. Ἐπιστεύομεν πάντες, ὅτι πρὶν ἢ λαλήσητε ἐν τῷ τελευταίῳ ἡμῶν φύλλῳ περὶ **λοχίου Παλάδρα** ἠθέλατε ἐνθυμηθῆ ἑξέχοντα ἄλλον χαρακτῆρα, τὸν παρ' ἡμῖν **Auvergnat** τῆς νῦν Ἑλλάδος. Τοῦτο τοῦλάχιστον ἀπῆται ἡ δικαιοσύνη καὶ θέλει σᾶς ἀμφισβητήσῃ ἡ ἱστορία.

Δὲν ἤξεύρω ἂν πτυχήσατε νὰ γνωρίσητε τὸν ἀκμάσαντα Ἄρλεκίνον κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑκατονταετηρίδα, Κάρολον Περτινάτσην. Οὗτος ἀκούων ποτὲ τοῦ κυρίου του κακο-λογοῦντος τοὺς ἄνδρας :

Et les femmes, Monsieur, qu' en dites vous? (Καὶ περὶ τῶν γυναικῶν, κύριε, τί σκέπτεσθε ;) τὸν ἠρώτησε :

— Les femmes! ah! c' est encore pis (Οὐμ! αἱ γυναῖκες! εἶναι χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας).

Si bien donc, ἀπήντησεν ὁ Ἄρλεκίνος, nous serions parfaits si nous n' étions ni hommes ni femmes. (Ἵστε τότε μόνον θὰ εἴμεθα τέλεια ὄντα, ἂν δὲν εἴμεθα οὔτε γυναῖκες, οὔτε ἄνδρες.)

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἡ σκηνὴ ἐκείνη δὲν σᾶς ἐπῆλθεν κατὰ νοῦν, ὅταν ἀκούετε τοῦ νάνου υἱοῦ τοῦ γίγαντος, κατὰ τὸν φίλον Χοϊδᾶ, κατηγοροῦντος πάντων ἐν τῇ βουλῇ καὶ μὴ δυναμένου δι' αὐτὸν οὐδὲν ἀρτιμελὲς νὰ ὑποδείξῃ. Πόσον δύσληπτος καθίσταται ἐνίοτε ἡ γλῶσσα τῶν μικρῶν καὶ συμπαθῶν τούτων ὑπάρξεων!

Πρὸς τοῦτο σᾶς ὑπενθυμίζω τὸ πάθημα τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης μητρὸς ἣτις ἐβασανίζετο ὑπὸ τοῦ μικροῦ τῆς ἀγγέλου κλαυθμηρίζοντος ὑπ' ὅλα τὰ διαπασῶν, κραυγάζοντος, καὶ ζητοῦντος τί νομίζετε; Κόκκαλο μαμά. «**Ξέλω κόκκαλο μαμά**» ἔλεγε· καὶ ἐποίηε ἀνάστων πᾶσαν τὴν οἰκίαν θραύων τὰ πάντα, καὶ αὐτὰ του τὰ ἀθύρματα. Ἐνθυμείσθε δὲ τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνίγματος τῆς μικρᾶς σφιγγός. Παῖς ἄλλος γειτῶν παρατυχῶν ἐκεῖσε, ἐξήγαγεν ἐκ τῶν βασάνων τὴν δυστυχῆ μητέρα. «**Ἐγὼ ξέλω τί χέλει αὐτός.**» — Πατζιμάδι χέλει ὁ γιάβουλος. Δὲν φρονεῖτε ὅτι διδασκόμενοι ἐκ τοῦ παραδείγματος ἐκείνου ἠδυνάμεθα νὰ παρακαλέσωμεν τὰ χαριτωμένα τῆς **Ἐφημερίδος** καὶ τῶν **Νέων Ἰδεῶν** ὅπως μᾶς ἐξαγάγῃσι τῆς ἀμηχανίας ταύτης;

Ὅταν ἡ βουλὴ ἐψήφισεν ἐσχάτως τὸ περιφανὲς ἐκεῖνο νομοσχέδιον, οὗ γεννήτωρ μὲν ἐγένετο ὁ κ. Φιλήμων, ἀνάδοχος δὲ ὁ κ. Δελιγιάννης, τὸ νομοσχέδιον δι' οὗ οἱ δαφνοστεφεῖς πατέρες εἰσήγοντο ἐν πρυτανείῳ ἵνα σιτίζωνται ἐν αὐτῷ, ἐλησμονεῖ βεβαίως ὅτι ὀλίγον πρότερον εἶχε ψηφίσει εἰς ἑαυτὴν ἄλλην σύνταξιν πολλῶν μεγαλητέρων, τὸν κύριον Ζαῖμην, διδάσκουσα οὕτω τοὺς σκαιοὺς Καλαβρυτινοὺς ὅτι δύνανται μὲν οὗτοι νὰ μὴ τὸν ἐκλέγῃσι, ἀλλὰ τὸν διορίζει ὁ γλυκὺς Κουμουνδοῦρος.

Τέλος σᾶς προτείνω ἂν θέλετε νὰ συμβιβασθῶμεν καὶ μιμούμενος τοῦ κοινοβουλευτικοῦ νὰ συγχωρῶμεν τὰς

*) Ἐννοεῖ τὸν κ. Δελιγιάννην.

προτάσεις μας εἰς μίαν* προτείνω λοιπὸν ὅπως τὸ ἐξῆς τετράστιχον, ὅπερ πέμπει ἡμῖν κατὰ παράκλησίν μου ὁ μακαρίτης Σουτζος, ψηφισθῆ ἀναγραφῇ ἐπὶ τῶν προφυλαίων τοῦ κοινοβουλίου :

Δύο φαίρονται σημεῖα τῶν καιρῶν εἰς τὸν αἰθέρα

Καὶ τῶν δύο οἱ αἰῶνες οὐ κηρύττουσι μητέρα.

Ὁ εἰς δειχρεὶ γάτου γρόνθορ ὁ δὲ ἄλλος παρτίερα!*

Νὰ μᾶς ζήσουν. Τὴν Ἑλλάδα θὰ δοξάσουν μίαν ἡμέραν.

Περιμένω ἀπάντησίν σας.

Ἐβῶσθε,
Χάχας.

Τελευταία ὥρα.

Τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἔπεσεν. Τῷ ἐδόθη ἐξαήμερος διακοπή.

Φοβούμεθα πολὺ μήπως ἡ ἀντιπολίτευσις ἔπεσε.

Τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Βουλῆς, μεθ' ἧς ἐδέξατο τὴν πρότασιν τῆς Κυβερνήσεως, τὴν διέκοψεν μόνον βραχυτάτῃ εὐτυχῶς φλυαρίᾳ ἐνὸς ἐκ Γόρτυνος βουλευτοῦ.

Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος καὶ ὁ κ. Διληγιάννης ἐκάθησαν ἐκεῖ ποῦ ἐκάθηντο ὡς ἀντιπολίτευσις ὁ κ. Τρικούπης καὶ οἱ φίλοι του.

Ἐνόμισαν ὅτι τὸ ἔχει ἡ θέσις.

**

Εἰς πρόην διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας παρουσιασθεῖς νὰ λάβῃ διαταγὰς παρὰ τοῦ νέου προέδρου τῆς κυβερνήσεως ἤκουσε :

— Ἡ μόνη μου διαταγὴ εἶναι νὰ με φέρετε νὰ ὑπογράψω τὸ διάταγμα τῆς παύσεώς σας.

ΟΔΟΝΤΟΣΜΗΚΤΙΚΟΝ ΦΥΡΑΜΑ ΤΟΥ ΡΙΓΩ

PATE-DENTIFRICE RIGAUD et Ce.

Τὸ φύραμα τοῦτο περιέχει ἐν ἑαυτῷ τὰ τονωτικὰ τῆς Κίνης στοιχεῖα, ἀναλυόμενον μετ' ὀλίγου ὕδατος παρέχει ἡμῖν γλίχρασμα καθ' ὅλα εὐάρεστον ὅπερ ἐπιτριβόμενον διὰ τῆς ψήκτρας ἐπὶ τῶν ὀδόντων καθαρίζει αὐτοὺς, τοὺς λευκαίνει καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὴν τερηδόνα καὶ πᾶσαν ὀδονταλίαν.

Παρὰ Κ. Ὀλυμπίῳ φαρμακεμπόρῳ, 206 ὁδὸς Ἐρμοῦ.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἄρρικαν, εὐωδιάζει εὐάρεστος τὸ χρῶμα, καθαρίζει καὶ δροσίζει τὴν ἀναπνοήν, εὐκαινεῖ τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ δίδει εἰς τὰ ὄλα τὸν βόδιον χρωματισμὸν αστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς υγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ Ὀλυμπίῳ, 206, ὁδὸς Ἐρμοῦ.